

Uniwersytet Warszawski

Wydział Filozofii

Kamil Tomaszek

Nr albumu: 432044

Minimalizacja długości zależności
w strukturach współrzędnie złożonych:
badanie korpusowe na podstawie
Polish Dependency Bank

Praca licencjacka

na kierunku KOGNITYWISTYKA

Praca wykonana pod kierunkiem

prof. dr hab. Adama Przepiórkowskiego

Uniwersytet Warszawski

Warszawa, czerwiec 2023

Streszczenie

Praca licencjacka na temat „Minimalizacja długości zależności w strukturach współrzędnie złożonych: badanie korpusowe na podstawie Polish Dependency Bank” jest poświęcona zjawisku minimalizacji długości zależności w koordynacji w języku polskim. Ma ona charakter empiryczny i opiera się na danych pochodzących z korpusu Polish Dependency Bank. W pracy tej przedstawiam teorię zależności składniowej oraz teorię minimalizacji długości zależności między wyrazami. Szczególną uwagę poświęcam koordynacji, czyli jednej ze struktur występujących w języku polskim i przedstawiam różne jej reprezentacje proponowane przez lingwistów. Opisuję też sam korpus, wyciągnięte z niego dane oraz ich preprocessing, a także przedstawiam analizy statystyczne badające wpływ pozycji nadrzędnika koordynacji na rozkład długości jej członów oraz interpretuję je, porównując z istniejącą wcześniej literaturą.

Słowa kluczowe

koordynacja, minimalizacja długości zależności, Polish Dependency Bank, drzewa zależnościowe, korpusy językowe

Tytuł pracy w języku angielskim

Dependency Length Minimization in coordinate structures: A corpus study based on Polish Dependency Bank

Spis treści

1. Wstęp	4
1.1. Motywacja i cel pracy	4
1.2. Zakres i struktura pracy	5
2. Podstawy teoretyczne	6
2.1. Koordynacja w języku polskim	6
2.2. Zarys teorii zależności składniowej	7
2.3. Minimalizacja długości zależności	9
2.4. Różne reprezentacje koordynacji	10
2.5. Hipotezy	12
3. Dane	13
3.1. Polish Dependency Bank	13
3.2. Preprocessing danych	14
4. Analiza statystyczna	16
4.1. Hipoteza, metody	16
4.2. Wyniki analizy statystycznej	16
5. Dyskusja wyników	17
5.1. Podsumowanie wyników badań	17
5.2. Interpretacja wyników	17
5.3. Przegląd literatury	17
6. Zakończenie	18
6.1. Podsumowanie pracy i wnioski	18
6.2. Perspektywy dalszych badań	18
Bibliografia	19
Załączniki	22

Rozdział 1

Wstęp

W tym rozdziale przedstawiam motywację i cel niniejszej pracy licencjackiej, a także omawiam jej zakres oraz strukturę.

1.1. Motywacja i cel pracy

W pracy tej analizuję zjawisko minimalizacji długości zależności – DLM (ang. *Dependency Length Minimization*), czyli tendencji do umieszczania elementów wypowiedzi w sposób taki, by zmniejszyć sumę długości wszystkich zależności między wyrazami. Zależność międzywyrazowa oznacza, że jeden wyraz jest nadrzędny wobec innego. W przykładzie (1) wyraz *brata* jest wyrazem nadrzędnym wobec wyrazów *śmiesznego*, *młodszego* oraz *jej*, a długości ich zależności to odpowiednio 2, 1 oraz 3 – mierzone licząc odległości (w słowach) między słowem podrzędnym, a nadrzędnym. Interesuje mnie, jak DLM wpływa na koordynację w języku polskim. Koordynacja to zjawisko, w którym dwa lub więcej równorzędnych elementów łączy się spójnikiem w większą strukturę o tej samej funkcji co poszczególne jej człony. Zjawisko to jest istotne dla teorii składniowej i reprezentacji językowych, ponieważ dotyczy zarówno formy, jak i znaczenia zdań. Przykładem koordynacji jest (1), gdzie jej nadrzędnikiem jest słowo *widziałem*, a członami *Asię* oraz *jej śmiesznego, młodszego brata*. Oba człony połączone są spójnikiem *i* oraz razem tworzą większą strukturę, zależną od jej nadrzędnika.

- (1) *Widziałem [Asię i jej śmiesznego, młodszego brata].*

W pracy badam dwie hipotezy dotyczące długości członów w koordynacjach w języku polskim: 1. że dłuższy człon koordynacji jest częściej ze strony prawej i 2. że pozycja nadrzędnika wpływa na rozkład długości członów koordynacji.

Długości członów mierzę na cztery różne sposoby, licząc znaki, sylaby, słowa oraz tokeny¹. W przykładzie (1) odpowiednie wartości wynosiłyby (4 vs. 31, 2 vs. 9, 1 vs. 4,

---

¹tokeny – zalicza się do nich całe słowa (np. 'być', 'kolor'), części słów (m. in. wyrazy po oderwaniu końcówek fleksyjnych oraz same końcówki, (np. 'zrobił', 'em')), a także interpunkcję (np. ',', '-?', '?')

1 vs. 5). Szybko pokazuję, że pierwsza z hipotez zachodzi w większości przypadków, więc następnie przechodzę do omówienia wpływu obecności i pozycji nadrzędnika oraz długości różnicy między analizowanymi członami na proporcje danych, w których hipoteza ta jest prawdziwa. Praca ta ma charakter empiryczny, opiera się na danych pochodzących z Polish Dependency Bank (PDB), czyli korpusu języka polskiego zawierającego ponad 22 tysiące drzew zależnościowych oraz na wcześniejszej pracy badającej te same zależności, ale dla języka angielskiego (Przepiórkowski & Woźniak, 2023).

1.2. Zakres i struktura pracy

Praca składa się z sześciu rozdziałów. W rozdziale drugim omawiam teoretyczne podstawy pracy, tj. przedstawiam czym są koordynacje – na przykładzie języka polskiego, prezentuję zarys teorii zależności składniowej, opisuję teorię minimalizacji zależności oraz wskazuję różne reprezentacje zależnościowe wraz z ich przewidywaniami. W rozdziale trzecim opisuję źródło danych, czyli Polish Dependency Bank, jak i ich preprocessing – działanie algorytmu, napisanego w języku Python, wybierającego koordynacje oraz informacje o nich z PDB, a także pokazuję format danych po preprocessingu. W rozdziale czwartym prezentuję hipotezy badawcze, ich testowanie wraz z analizami statystycznymi w języku R. W rozdziale piątym omawiam wyniki badań i ich interpretację w kontekście istniejącej wcześniej literatury naukowej. W rozdziale szóstym podsumowuję pracę, wyciągam z niej wnioski oraz proponuję perspektywy dalszych badań.

Rozdział 2

Podstawy teoretyczne

W tym rozdziale omawiam teoretyczne podstawy pracy, tj. opisuję czym są koordynacje, przedstawiam zarys teorii zależności składniowej, prezentuję minimalizację teorii zależności oraz wskazuję różne reprezentacje zależnościowe wraz z ich przewidywaniami.

2.1. Koordynacja w języku polskim

Koordynacja to pojęcie używane w lingwistyce do opisu zjawiska związanego z łączeniem elementów językowych w większe całości. Koordynacja polega na zestawieniu dwóch lub więcej równorzędnych elementów o tej samej funkcji składniowej² za pomocą spójników i tym samym złączenie ich w jeden, większy element. Zachowuje on przy tym te same funkcje składniowe, co jego członów. Pojęcie koordynacja znane jest także jako struktura współrzędnie złożona. Jest ono jednym z podstawowych sposobów łączenia słów (zob. (2a)), fraz (zob. (2b)), czy zdań (zob. (2c)).

- (2) a. [Ania **i** Julia] *idą* na spacer.
- b. [Wesoła Marysia **oraz** smutny Janek] *wybrali się* do parku.
- c. [Kuba zjadł obiad **a** Marysia poszła spać.]

W przykładach prezentowanych w niniejszej pracy koordynacje otoczone są nawiasami kwadratowymi. Członów koordynacji nazywamy koniunktami, to co je łączy – spójnikiem współrzędnym (w przykładach ilustrowany pogrubionym tekstem), a wyraz nadrzędny względem obu członów – nadrzędnikiem koordynacji (w przykładach ilustrowany kursywą). Jak widać w (2c) nie zawsze istnieje nadrzędnik koordynacji. W powyższym przykładzie koniunktami są: (2a) – Ania, Julia; (2b) – Wesoła Marysia, smutny Janek; (2c) – zjadł obiad, poszła spać.

---

²istnieją od tego wyjątki – np. *Kto i kogo kopnął?*, gdzie wyrazy *kto* oraz *kogo* pełnią różne funkcje składniowe, jednak na ogół przyjmuje się, że w koordynacji funkcja składniowa obu członów powinna być taka sama, a wyjątki stanowią nieliczną grupę

Ze względów semantycznych zwykle wyróżnia się cztery rodzaje koordynacji: koordynacje koniunkcyjne (3a), koordynacje dysjunkcyjne (3b), koordynacje adversatywne (3c) oraz koordynacje kauzalne (3d) (Haspelmath, 2007). Każde z nich, do łączenia koniunktów, używają różnych zestawów spójników. W koordynacjach koniunkcyjnych człony łączy się m. in. spójnikami *i*, *oraz*, *ani*, *tudzież*, *również*, a w koordynacjach dysjunkcyjnych – *albo*, *bądź*, *lub*, *czy*, *lecz* w obu tych kategoriach wykorzystywana jest także interpunkcja. W koordynacjach adversatywnych używane są m. in. spójniki *ale*, *lecz*, *zaś*, *natomiast*, *jednak*, a w koordynacjach kauzalnych – *bo*, *bowiem*.

- (3) a. Marta *zjadła* [jabłko **i** gruszkę].
- b. Ona miała [szesnaście **lub** siedemnaście] *lat*.
- c. *Byli* [ładni, **ale** głupi].
- d. [Nie zrobiłem pracy domowej, **bo** nie chciałem].

2.2. Zarys teorii zależności składniowej

De Marneffe i Nivre (2019) oraz Pedersen et al. (2004) zwracają uwagę na to, że teoria zależności składniowej ma długą i bogatą historię, która sięga aż starożytności. Pierwsze ślady tego podejścia można znaleźć w gramatyce sanskrytu Pāṇiniego, czy w pracach wczesnych arabskich gramatyków (Kruiff, 2002), a także w niektórych teoriach gramatycznych średniowiecza (Covington, 1984).

Tesnière (1959) podjął pierwszą próbę stworzenia kompleksowej teorii gramatyki, w której wszystko byłoby oparte na zależnościach. Przedstawiał on jej potencjał do uchwycenia podobieństw, jak i różnic między językami. Wróblewska (2014) opisuje, że podstawowymi założeniami teorii Tèsnierè’a było występowanie *połączeń* (fr. *connexions*) oraz *walencji* (fr. *valence*). *Połączenia* obecnie określa się zależnościami i są one jednymi z podstawowych relacji zachodzących w składni. Łączą one dwa wyrazy współwystępujące w zdaniu i prezentują ich zależność w drzewie składniowym, któremu u Tesnière’a odpowiada *stemma*. Jeden z połączonych wyrazów określa się mianem nadrzędnika, wyrazu nadrzędnego (u Tesnière’a *terme supérieur*), a drugie – podrzędnika, wyrazu zależnego (u Tesnière’a *terme inférieur*). Relacja ta jest zawsze jednostronna, nie jest symetryczna. Teoria walencji zakłada, że w centrum zdania jest czasownik, który wymaga pewnych argumentów (u Tesnière’a *actants*), ale także mogą się przy nim znaleźć dodatkowe, niewymagane modyfikatory (u Tesnière’a *circonstants*). Przy czym czasownik z modyfikatorami połączony jest jedynie relacją zależności, natomiast tylko z argumentami jest połączony zarówno zależnością, jak i walencją. W praktyce oznacza to, że czasowniki mogą wymagać wystąpienia jakichś argumentów obok nich, np. w wyrażeniu *kupić* <coś> wyraz *kupić* nie może wystąpić sam, co znaczy, że jest on przynajmniej uniwalentny. Tak samo czasowniki mogą być biwalentne, triwalentne

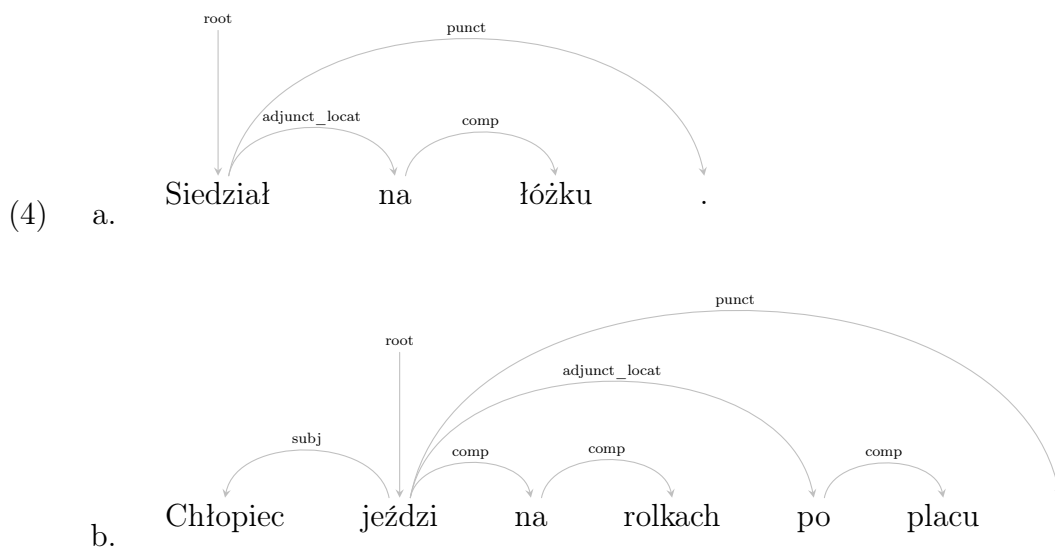
itd. (zob. (Przepiórkowski, 2017))

Jak pisze Wróblewska (2014), istnienie *połączeń* oraz *walencji* zostało ogólnie przyjęte przez teoretyków teorii zależności. W XX wieku teoria ta mocno rozwinęła się zwłaszcza w lingwistyce klasycznej i słowiańskiej (Mel’čuk, 1988). Obecnie mówi się o kilku rodzajach reprezentacji zależności – semantycznych, morfologicznych, prozodycznych, syntaktycznych³, jednak w tej pracy skupiam się tylko na reprezentacji uwzględniającej czynniki morfoskładniowe oraz wymagania członu głównego określonej formy członu zależnego.

Drzewo zależnościowe składa się z węzłów i krawędzi (graficznych reprezentacji zależności). Węzły reprezentują wyrazy w zdaniu, a krawędzie – zależności między nimi. Korzeń jest węzłem, który nie ma nadrzędnika, a jego krawędź jest zawsze zależnością *root*. W zdaniu nie może być więcej niż jeden korzeń, a z korzenia da się przejść po strzałkach do każdej innej części zdania. Strzałki krawędzi są skierowane zawsze od wyrazu nadrzednego do wyrazu podrzednego.

Aby odróżnić od siebie różne zależności, krawędzie mogą być etykietowane, często funkcjami gramatycznymi, jak w przykładach (4a–b). Oto objaśnienia użytych etykiet:

- *root* – korzeń zdania
- *comp* – dopełnienie zdaniowe
- *adjunct_locat* – modyfikator miejsca (modyfikator jest pojęciem trochę różniącym się od tradycyjnego *okolicznika*)
- *punct* – znak interpunkcyjny
- *subj* – podmiot

Przykładowe drzewa zależnościowe z korpusu PDB

³https://en.wikipedia.org/wiki/Dependency_grammar, dostęp z dn. 07.04.2023

Teoria zależności składniowej jest popularnym podejściem w dziedzinie przetwarzania języka naturalnego, ponieważ umożliwia łatwe i precyzyjne analizowanie struktury zdania. Ma ona wiele zastosowań, np. w dziedzinach takich jak tłumaczenie maszynowe (ang. *Machine Translation*) czy analiza sentymentu (ang. *Sentiment Analysis*), ponieważ ułatwia przetwarzanie i rozumienie znaczenia zdań. W ostatnich latach powstały projekty takie jak Universal Dependencies (<https://universaldependencies.org/>), które mają na celu zunifikowanie reprezentacji lingwistycznych (w tym wypadku: morfosyntaktycznej i składniowej) dla różnych języków. Dla języka polskiego stworzono już kilka korpusów zgodnych z tym standardem (Przepiórkowski & Patejuk, 2020; Wróblewska, 2020) oraz cały czas powstają nowe, także w innych językach.

2.3. Minimalizacja długości zależności

Minimalizacja długości zależności (DLM) to zasada, według której języki naturalne dążą do zmniejszania odległości między słowami zależnymi syntaktycznie. Zasada ta jest odnotowywana w lingwistyce już od długiego czasu i pozwala nam na bardziej efektywne analizowanie i generowanie języka naturalnego. W ciągu ostatnich 20 lat hipoteza o nacisku na DLM została wykorzystana do wyjaśnienia wielu z najbardziej uniwersalnych właściwości języków (Futrell et al., 2015). Jak twierdzą Hawkins (1994) i Futrell et al. (2020), rozróżniamy jej występowanie na poziom gramatyczny, jak i codzienne użycie języka. ? twierdzi, że długości zależności mogłyby być wskaźnikiem trudności danego języka, sugerując przy tym pewną uniwersalność stosowania DLM w celu łatwiejszego zrozumienia mowy i pisma.

Według DLM, jeśli oba ustawienia członów koordynacji binarnych (jeden człon raz z lewej strony, raz z prawej) są gramatycznie poprawne, to bliżej głowy znajdzie się krótszy człon. W przykładach (5a–b) oba ustawienia wydają się brzmieć naturalnie, jednak gdy wydłużymy jeden z członów – w (5c–d), zauważymy, że bardziej naturalne będzie ustawienie krótszego członu z lewej strony.

- (5) a. *Nie ma* [Kamila i Julii].
 b. *Nie ma* [Julii i Kamila].
 c. *Nie ma* [wiecznie spóźnionej Julii i Kamila].
 d. *Nie ma* [Kamila i wiecznie spóźnionej Julii].
- (6) a. I gave <a book> <to John> .
 Dałem⁴ <książkę> <Johnowi> .
 b. I gave <to John> <a book> .
 Dałem <Johnowi> <książkę> .

- c. I gave <to John> <the most interesting book I've read in years>
 Dałem <Johnowi> <najbardziej interesującą książkę, jaką przeczy-
 tałem⁴ od lat> .

za: Przepiórkowski & Woźniak (2023)

Jednym ze sposobów na badanie DLM jest tworzenie sztucznych języków losowych (w których kolejność słów, czy relacje zależności są losowo dobierane) oraz porównywanie długości zależności w tych językach z długościami zależności w językach naturalnych. Badania wykazały, że języki naturalne mają istotnie krótsze długości zależności niż sztucznie wygenerowane wartości dla przykładowych losowych języków (Futrell et al., 2015), co sugeruje, że istnieje uniwersalna tendencja u ludzi do wykorzystywania DLM.

DLM jest również powiązana z innymi właściwościami języków naturalnych, między innymi z pozycyjnością głowy. Oznacza ona kierunek występowania nadrzędnika frazy względem jej dopełnienia. Badania wykazały, że istnieje związek między pozycyjnością głowy a długością zależności, przy czym języki o pozycyjności głowy na końcu frazy(zdania?) mają krótszą długość zależności niż języki o pozycyjności głowy na początku frazy(zdania?) (Futrell et al., 2015).

DLM nie jest jednak jedynym czynnikiem kształtującym strukturę syntaktyczną języków naturalnych. Istnieją również inne ograniczenia i preferencje, takie jak harmonia języka (Jing et al., 2022), czy preferencje semantyczne, które mogą wpływać na kolejność słów i długość zależności. Niektóre z tych czynników mogą być sprzeczne lub komplementarne względem DLM. Dlatego DLM należy rozumieć jako jeden z wielu czynników wpływających na organizację języka naturalnego.

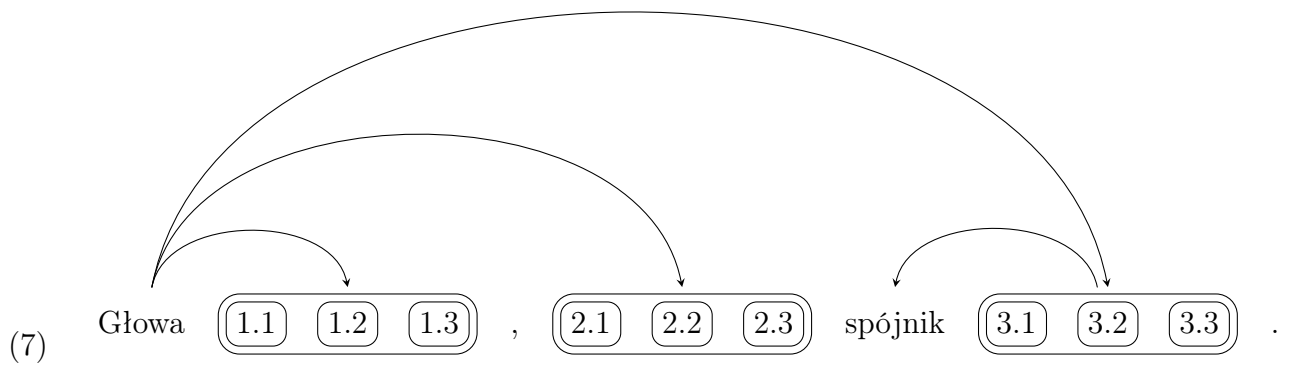
2.4. Różne reprezentacje koordynacji

Jeśli chodzi o reprezentacje koordynacji w postaci drzew zależnościowych, to możemy wyróżnić 4 podstawowe podejścia (Przepiórkowski & Woźniak, 2023; Popel et al., 2013):

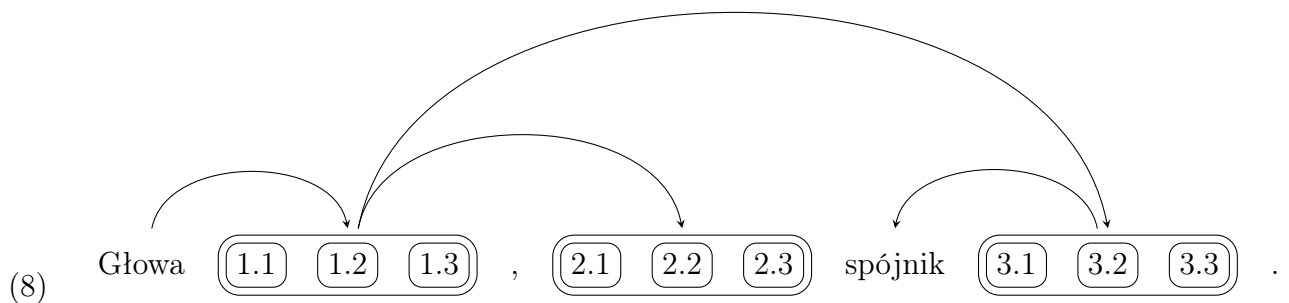
Podejście Londyńskie – jak wskazuje Przepiórkowski & Woźniak (2023) podejście to nazwać możemy londyńskim, w duchu nazywania podejść od nazw miast, w których zostały one opublikowane. W angielskiej nomenklaturze możemy również znaleźć je pod nazwą *multi-headed*. Zakłada ono, że bezpośrednimi nadrzędnikami każdego z członów koordynacji jest głowa koordynacji, a ostatni z nich jest również nadrzędnikiem spójnika koordynacji.

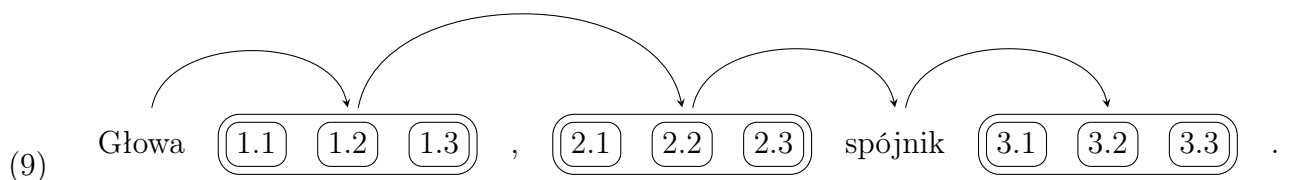
⁴Wyrażenia *I gave* oraz *I've read* można przetłumaczyć również jako odpowiednio *dałam* i *przeczytałam*, nie zawierają one informacji o rodzaju; dla uproszczenia wszystkie przykłady tłumacząc używając rodzaju męskiego.

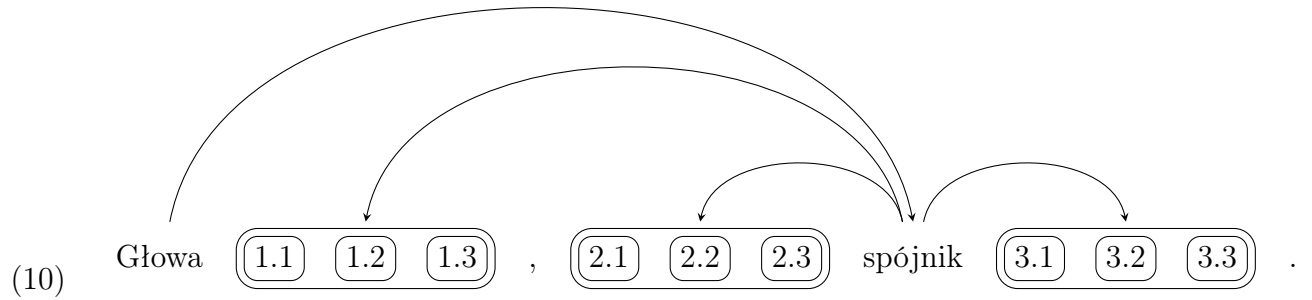
Podejście Stanfordzkie – w angielskiej nomenklaturze określane także mianem *bo-uquet*. Zakłada ono, że bezpośrednim nadrzędnikiem pierwszego z członów koordynacji jest jej głowa, pierwszy człon równocześnie jest nadrzędnikiem pozostałych członów koordynacji, a ostatni z członów jest nadrzędnikiem spójnika koordynacji.

Podejście Moskiewskie – w angielskiej nomenklaturze spotkać się możemy również z określeniem *chain*. Zakłada ono, że każda struktura (tj. człony, głowa oraz spójnik) wewnątrz koordynacji jest bezpośrednim nadrzędnikiem następnej struktury wewnątrz koordynacji.

Podejście Praskie – w angielskiej nomenklaturze znane również jako *conjunction-headed*. Zakłada, że głowa koordynacji jest nadrzędnikiem spójnika koordynacji, który to jest nadrzędnikiem każdego z jej członów. To właśnie to podejście wykorzystywane jest w PDB.

Różnice między tymi podejściami możemy badać wraz z DLM, ponieważ każde z nich może mieć inne długości zależności dla tego samego zdania. Podejścia zilustrowane przykładami (8, 9) sugerują, że niezależnie od tego, czy głowa koordynacji jest z lewej, czy z prawej strony, zgodnie z zasadą DLM pierwszy człon powinien być krótszy – skróciłoby to sumę długości wszystkich zależności w zdaniu. Przy podejściu (10) pozycja głowy koordynacji nie wpływa na długość zależności, zatem nie ma żadnych powodów, aby prawy człon stawał się krótszy niż lewy. Zakładając podejście (7) możemy zauważyć, że pozycja głowy koordynacji z prawej strony, zgodnie z DLM może skrócić długości zależności, ustawiając krótszy człon po spójniku koordynacji, co byłoby nielogiczne dla pozostałych podejść.

2.5. Hipotezy

.

Rozdział 3

Dane

W tym rozdziale przedstawiam korpus będący źródłem danych użytych w mojej pracy, kryteria ich wyodrębniania oraz sposób ich przygotowania do analizy statystycznej.

3.1. Polish Dependency Bank

Polish Dependency Bank (PDB, (Wróblewska, 2014)) to jeden z największych korpusów języka polskiego zawierających drzewa zależnościowe. Wróblewska (2020) opisuje, że zdania w PDB pochodzą z wielu różnych źródeł, którymi są: (1) NKJP1M⁵ (14 tysięcy drzew, 217 tysięcy tokenów), (2) równoległe korpusy polsko-angielskie: *Europarl* (Koehn, 2005), *Pelcra Parallel Corpus* (Pęzik et al., 2011), *DGT-Translation Memory* (Steinberger et al., 2012), *OPUS* (Tiedemann, 2012), (3) *CDSCorpus* (Wróblewska & Krasnowska-Kieraś, 2017) i (4) nowoczesna literatura i korpus NKJP z wyłączeniem NKJP1M. Wróblewska (2020) przedstawia także zawartość PDB – składa się on z ponad 22 tysięcy drzew zależnościowych (350 tysięcy tokenów). Średnio, zdanie z tego korpusu posiada 15.8 tokenów. 34% wszystkich zdań ma długość od 1 do 10 tokenów, 42% – między 11, a 20 tokenów, a 24% – powyżej 20 tokenów. Wszystkie drzewa zależnościowe w PDB były ręcznie anotowane.

Dane wyciągnięte z PDB zostały umieszczone w 9 plikach. Sam korpus został podzielony na 3 części – *train*, *dev* oraz *test*⁶. Każda z tych części znajduje się w 3 oddzielnych plikach – jeden z nich to zbiór wszystkich zdań w danej części korpusu w pliku z rozszerzeniem `.txt`, drugi to zbiór tych samych zdań, ale już podzielonych na tokeny oraz z zaznaczeniem zależności, jest on o formacie `.conll` i na jego podstawie można wyświetlić zdania te jako drzewa zależnościowe, a trzeci plik to zbiór metadanych o tych zdaniach, zawierający m. in. informacje skąd one pochodzą i jest on o formacie `.json`.

---

⁵NKJP – Narodowy Korpus Języka Polskiego (zob. (Przepiórkowski et al., 2012)). Część tego korpusu, którą znakowano ręcznie, nazywa się NKJP1M

⁶*train*, *dev*, *test* – zwyczajowe nazwy na trzy zbiory danych w przetwarzaniu języka naturalnego, w których część *train* służy do uczenia modelu, część *dev* do jego ewaluacji i *test* do ostatecznej oceny.

3.2. Preprocessing danych

Preprocessing danych robię w języku Python i podzieliłem go na cztery osobne pliki, które znajdują się w Załączniku A. Najpierw wczytuję opisane wyżej dane zapisując je w postaci list, a następnie wyszukuję w nich koordynacji (szukając wyrazów, które są nadrzędne zależnością o etykiecie *conjunction* dla przynajmniej 2 innych wyrazów – są to spójniki współrzędne) i tworzę osobną listę składającą się tylko z tych koordynacji, zapisując w niej informację o obu członach, o spójniku i o nadrzędniku. Następnie dla każdej koordynacji tworzę wiersz w tabeli, w którym umieszczam kolejno: dla koordynacji, które mają nadrzędnik – pozycję nadrzędnikaⁱ, słowo będące nadrzędnikiemⁱⁱ, pełny tagⁱⁱⁱ⁷ nadrzędnika, skrócony tag nadrzędnika^{iv}, informacje morfosyntaktyczne o nadrzędniku^v, a dla koordynacji bez nadrzędnika wstawiam tam puste wartości (poza pozycją nadrzędnika - w tym przypadku wstawiam tam wartość 0. Następnie, niezależnie od obecności nadrzędnika umieszczam w tabeli etykietę koordynacji^{vi}, spójnik koordynacji^{vii}, tag spójnika^{viii}, liczbę koniunktów^{ix}, oraz następującą informację o pierwszym i ostatnim członie koordynacji; pełny człon^{x;xxi}, człon podzielony na sylaby^{xi;xxii8}, głowa tego członu^{xii;xxiii}, pełny^{xiii;xxiv} oraz skrócony^{xiv;xxv} tag głowy członu, informacje morfosyntaktyczne o głowie członu^{xv;xxvi}, liczbę słów danego członu^{xvi;xxvii}, liczbę jego tokenów^{xvii;xxviii}, liczbę jego sylab^{xviii;xxix}, liczbę jego znaków (wliczając spacje)^{xix;xxx} oraz informację o tym, czy jest on ciągły, tj. czy wszystkie jego tokeny występują kolejno po sobie, czy między nimi znajduje się jakiś token niebędący częścią tego członu^{xx;xxxi}. Na sam koniec dodaję do tabeli całe zdanie, w którym występuje koordynacja^{xxxii}, jego identyfikator^{xxxiii} oraz informację o tym, czy jest ono w zbiorze treningowym, walidacyjnym czy testowym^{xxxiv}. Dane po preprocessingu wyglądają następująco:

(11) Przykład danych wyciągniętych z korpusu PDB

governor.positionⁱ	governor.wordⁱⁱ	governor.tagⁱⁱⁱ	governor.pos^{iv}
R	ptak	subst:sg:nom:m2	subst
0			

governor.ms^v	coordination.label^{vi}	conjunction.word^{vii}	conjunction.tag^{viii}
sg nom m2	adjunct	,	interp
	root	i	conj

⁷tag – oznaczenie danej części mowy, tutaj wraz z jej odmianą

⁸Aby policzyć sylaby w członach, użyłem pakietów: *num2words* – do zamieniania liczb na tekst oraz *pyphen* – do dzielenia wyrazów na sylaby. Oba pakiety mogły popełniać małe błędy, jednak statystycznie powinny to robić w takim samym stopniu w członie lewym co prawym, więc nie powinno to zaburzać.

no.conjuncts ^{ix}	L.conjunct ^x	L.conj.syllabified ^{xi}	L.head.word ^{xii}
2	Mały	Ma~ły	Mały
2	mieszka	miesz~ka	mieszka

L.head.tag ^{xiii}	L.head.pos ^{xiv}	L.head.ms ^{xv}	L.words ^{xvi}	L.tokens ^{xvii}
adj:sg:nom:m2:pos	adj	sg nom m2 pos	1	1
fin:sg:ter:imperf	fin	sg ter imperf	1	1

L.syllables ^{xviii}	L.chars ^{xix}	L.is.continuous ^{xx}	R.conjunct ^{xxi}	R.conj.syllabified ^{xxii}
2	4	1	jasny	jas~ny
2	7	1	pracuje	pra~cu~je

R.head.word ^{xxiii}	R.head.tag ^{xxiv}	R.head.pos ^{xxv}	R.head.ms ^{xxvi}	R.words ^{xxvii}
jasny	adj:sg:nom:m2:pos	adj	sg nom m2 pos	1
pracuje	fin:sg:ter:imperf	fin	sg ter imperf	1

R.tokens ^{xxviii}	R.syllables ^{xxix}	R.chars ^{xxx}	R.is.continuous ^{xxxi}
1	2	5	1
1	3	7	1

sentence ^{xxxii}
Mały, jasny ptak pochyła głowę w stronę leżącego obok okruszka. Boguś mieszka tu i pracuje.

sent.id ^{xxxiii}	sent.file ^{xxxiv}
CDScorpus_6721_B#1673	test
200-2-000000212_morph_9.61-s#6421	test

Zdania te, zapisane zgodnie z poprzednimi przykładami, wyglądałyby następująco:

- (12) a. [Mały, jasny] *ptak* pochyła głowę w stronę leżącego obok okruszka.
b. Boguś [mieszka] tu [i pracuje]⁹.

⁹Jak widać w tym przykładzie, między członami, poza spójnikiem, występuje także wyraz spoza koordynacji – *tu*. Według PDB jest on podrzędny względem spójnika *i*, ale relacją *adjunct_locat*, a nie *conj*, zatem nie jest on częścią koordynacji, dlatego nawias kwadratowy został rozbity na dwie części.

Rozdział 4

Analiza statystyczna

Tekst rozdziału

4.1. Hipoteza, metody

Tekst sekcji

4.2. Wyniki analizy statystycznej

Tekst sekcji

Rozdział 5

Dyskusja wyników

Tekst rozdziału

5.1. Podsumowanie wyników badań

Tekst sekcji

5.2. Interpretacja wyników

Tekst sekcji

5.3. Przegląd literatury

Tekst sekcji

Rozdział 6

Zakończenie

Tekst rozdziału

6.1. Podsumowanie pracy i wnioski

Tekst sekcji

6.2. Perspektywy dalszych badań

Tekst sekcji

Bibliografia

- Covington, M.A. (1984). *Syntactic theory in the high Middle Ages: Modistic models of sentence structure* (Cambridge Studies in Linguistics). Cambridge: Cambridge University Press.
- Futrell, R., Mahowald, K., & Gibson, E. (2015). Large-scale evidence of dependency length minimization in 37 languages. *Proceedings of the National Academy of Sciences* 112(33), 10336–10341. <https://doi.org/10.1073/pnas.1502134112>
- Futrell, R., Levy R. P., & Gibson, E. (2020). Dependency locality as an explanatory principle for word order. *Language* 96(2), 371–412.
- Haspelmath, M. (2007). Coordination. In T. Shopen (Ed.), *Language typology and syntactic description, Volume II: Complex constructions*, 1–51. Cambridge University Press.
- Hawkins, J. A. (1994). A performance theory of order and constituency. *Cambridge University Press*.
- Jing, Y., Blasi, D., & Bickel, B. (2022). Dependency Length Minimization and its limits: A possible role for a probabilistic version of the Final-Over-Final condition. *Language* 98(3). <https://doi.org/10.1353/lan.2022.0013>.
- Koehn, P. (2005). Europarl: A parallel corpus for statistical machine translation. *Proceedings of the 10th Machine Translation Summit Conference*, 79–86. <https://aclanthology.org/2005.mtsummit-papers.11.pdf>
- Kruijff, G.-J. M. (2002). Formal and computational aspects of dependency grammar: History and development of dg. *Technical report*, ESSLI2002.
- de Marneffe, M.-C. & Nivre, J. (2019). Dependency Grammar. *Annual Review of Linguistics* 5, 197–218. <https://doi.org/10.1146/annurev-linguistics-011718-011842>
- Mel’čuk, I.A. (1988). *Dependency syntax: theory and practice*. SUNY Press.

- Pedersen, M., Eades, D. Amin, S. K. & Prakash, L. (2004). Relative Clauses in Hindi and Arabic: A Paninian Dependency Grammar Analysis. *Proceedings of the Workshop on Recent Advances in Dependency Grammar*, 9–16. Geneva, COLING
- Pężik, P., Ogrodniczuk, M. & Przepiórkowski, A. (2011). Parallel and spoken corpora in an open repository of Polish language resources. *Proceedings of the 5th Language & Technology Conference: Human Language Technologies as a Challenge for Computer Science and Linguistics*, 511–515. <http://nlp.ipipan.waw.pl/Bib/pez:ogr:prz:11.pdf>
- Przepiórkowski, A., Bańko, M., Górski, R. & Lewandowska-Tomaszczyk, B. (2012). *Narodowy Korpus Języka Polskiego*. Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa. <https://bcpw.bg.pw.edu.pl/dlibra/publication/4691/edition/4582/content>
- Przepiórkowski, A. (2017). *Argumenty i modyfikatory w gramatyce i języku*. Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa. https://wuw.pl/data/include/cms/Argumenty_modyfikatory_Przepiorkowski_Adam_2017.pdf
- Przepiórkowski, A. & Patejuk, A. (2020). From Lexical Functional Grammar to enhanced Universal Dependencies. *Lang Resources & Evaluation* 54, 185–221. <https://doi.org/10.1007/s10579-018-9433-z>
- Przepiórkowski, A. & Woźniak, M. (2023). Conjunct lengths in English, Dependency Length Minimization, and dependency structure of coordination, [Manuskrypt zgłoszony do publikacji]
- Popel, M., Mareček, D., Štěpánek, J., Zeman, D. & Žabokrtský, Z. (2013). Coordination structures in dependency treebanks. *Proceedings of the 51st Annual Meeting of the Association for Computational Linguistics, Volume 1: Long Papers*, 517–527. Sofia, Bułgaria. <https://aclanthology.org/P13-1051.pdf>
- Steinberger, R., Eisele, A., Kłoczek, S., Pilos, S., & Schlüter, P. (2012). DGT-TM: A freely available translation memory in 22 Languages. *Proceedings of the 8th International Conference on Language Resources and Evaluation*, 454–459. http://www.lrec-conf.org/proceedings/lrec2012/pdf/814_Paper.pdf
- Tesnière, L. (1959). *Éléments de syntaxe structurale*. C. Klincksieck.
- Tiedemann, J. (2012). Parallel data, tools and interfaces in OPUS. *Proceedings of the 8th International Conference on Language Resources and Evaluation*, 2214–2218. http://www.lrec-conf.org/proceedings/lrec2012/pdf/463_Paper.pdf
- Wróblewska, A. (2014). *Polish Dependency Parser Trained on an Automatically Induced Dependency Bank* [Rozprawa Doktorska, Instytut Podstaw Informatyki Polskiej Akademii Nauk]. Warszawa. <http://nlp.ipipan.waw.pl/Bib/wro:14.pdf>

- Wróblewska, A. & Krasnowska-Kieraś, K. (2017). Polish evaluation dataset for compositional distributional semantic models. *Proceedings of the 55th Annual Meeting of the Association for Computational Linguistics 1*, 784–792. Association for Computational Linguistics. <https://aclanthology.org/P17-1073.pdf>
- Wróblewska, A. (2020). Towards the conversion of National Corpus of Polish to Universal Dependencies. *Proceedings of the 12th Language Resources and Evaluation Conference*, 5308–5315, Marsylia, Francja. European Language Resources Assosiation. <http://www.lrec-conf.org/proceedings/lrec2020/pdf/2020.lrec-1.653.pdf>

Załączniki

A – link do plików z preprocessingiem danych: <https://github.com/kvmilos/PracaLicencjacka/tree/master/preprocessing>

B – link do pliku z analizą danych: <https://github.com/kvmilos/PracaLicencjacka/blob/master/analizy/r.R>

C – link do tabeli danych po preprocessingu w formacie „csv”: <https://github.com/kvmilos/PracaLicencjacka/blob/master/tabela.csv>